

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1404/2025
01.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., општина ..., чији је пуномоћник у поступку по ревизији Веселин Станковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., општина ..., кога заступа привремени заступник Александра Полић Станковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3171/24 од 17.09.2024. године, у седници одржаној 01.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3171/24 од 17.09.2024. године у делу којим је одбијена жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3171/24 од 17.09.2024. године, у делу којим је одбијена жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану П 1423/2018 од 20.03.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му на име накнаде нематеријалне штете настале извршењем кривичног дела тешке телесне повреде из члана 121 став 1 КЗ од стране туженог, утврђеног правноснажном пресудом Основног суда у Лебану К 155/12 од 09.05.2018. године, исплати укупан износ од 390.000,00 динара и то: на име претрпљених физичких болова износ од 150.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 120.000,00 динара, на име душевних болова због умањења животне активности износ од 80.000,00 динара и на име душевних болова због наружености 40.000,00 динара, све са законском затезном каматом од дана пресуђења 20.03.2024. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован вишак тужбеног захтева тужиоца у погледу накнаде нематеријалне штете у износу од 550.000,00 динара преко досуђених 150.000,00 динара до тражених 700.000,00 динара на име претрпљеног физичког бола, у износу од 380.000,00 динара преко досуђених 120.000,00 динара до тражених 500.000,00 динара на име претрпљеног страха, у износу од 920.000,00 динара преко досуђених 80.000,00 динара до тражених 1.000.000,00 динара на име душевних болова због умањења

животне активности, у износу од 260.000,00 динара преко досуђених 40.000,00 динара до тражених 300.000,00 динара на име душевних болова наружености, као и у погледу затезне камате за период од 24.10.2018. године до 20.03.2024. године. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде материјалне штете због наношења трајне тешке и лаке повреде исплати 2.500.000,00 динара са законском затезном каматом од 24.10.2018. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да привременом заступнику туженог исплати на име заступања износ од 65.250,00 динара. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име трошкова парничног поступка износ од 137.778,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3171/24 од 17.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и привременог заступника туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке и у ставу другом изреке у делу одлуке о накнади нематеријалне штете на име претрпљених физичких болова, страха и душевних болова због наружености, као и у погледу законске затезне камате. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке у делу одлуке о накнади нематеријалне штете због претрпљених душевних болова на име умањења животне активности тако што је обавезан тужени да тужиоцу поред досуђеног износа од 80.000,00 динара на име тог вида штете исплати још износ од 70.000,00 динара са законском затезном каматом од 20.03.2024. године до исплате, док је део тужбеног захтева преко износа досуђених првостепеном и овом пресудом, а до траженог износа од 1.000.000,00 динара одбијен. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу петом изреке тако што је обавезан тужени да тужиоцу исплати на име трошкова парничног поступка износ од 140.578,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одбијена његова жалба и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу, тужилац је благовремено изјавио ревизију са допуном због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 - др.закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. овог члана да би се прихватило одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној, јер по оцени овог суда није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење примењеног материјалног права.

Наиме, предмет тражене правне заштите (побијаног дела правноснажне пресуде) је накнада тражених видова нематеријалне штете од стране туженог као извршиоца кривичног дела учињеног према тужиоцу као оштећеном. Нижестепени судови су своје становиште о одговорности туженог као извршиоца кривичног дела којим је проузрокована штета тужиоцу засновали на одредбама члана 154. став 1, 155. 158. Закона о облигационом односима и делимично усвојили тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете тужиоцу у висини коју су сматрали правичном новчаном накнадом за тражене видове штете у смислу члана 200. Закона о облигационом

односима, признајући тужиоцу и затезну камату на досуђене износе накнада почев од дана пресуђења, применом члана 277. и 324. истог закона. Ревизијом се инсистира да је погрешно примењено материјално право из члана 200. Закона о облигационом односима са наводима да нижестепени судови нису правилно ценили околности штетног догађаја и повређивања тужиоца, те да су му због тога досуђени неправични и неадекватни износи накнаде нематеријалне штете који су прениски у односу на тежину повреда нанетих тужиоца и значај повређеног добра. Чињенично-правни закључак нижестепених судова о врстама повреда које је тужени нанео тужиоцу, дужини трајања и интензитету физичких болова и страха које је тужилац трпео и душевних болова које и даље трпи због трајног умањења животне активности и наружености зависи од утврђених чињеница у овом случају, а правилност утврђеног чињеничног стања није законски разлог да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији, као ни битне повреде поступка у вези оцене изведених доказа које се истичу у ревизији.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о парници ради накнади нематеријалне штете у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права из члана 200. Закона о облигационом односима зависе управо од утврђеног чињеничног стања, то Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је применом одредбе члана 404. став 2. истог закона одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 25.10.2018. године и вредност предмета спора побијаног (одбијајућег) дела је 2.040.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази наведени новчани цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу наведеног, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић